

KYRKJEBLAD

FOR

DAVIK

Nr. 93

Kjem ut
kvar månad

Mai 1938

Utgjevar og redaktør:
Prost Slaattelid
Davik

9. årg.

Den døendes bøn.

(Mel.: O Herre Krist dig til os vend).

Naar kommen er min sidste Stund,
Naar meer ei tale skal min Mund,
Naar jeg skal sige mit Farvel,
Da styrk, o Gud, min arme Siel!

Naar sig ei røre kan min Fod,
Du da som før paa Korset stod,
Træd du for Siel og Hierte frem
Og tal et kraftes Ord til dem!

Naar Haanden segner ved min Barm,
Da, Jesu, giv med Troens Arm
Saa fast jeg kunde favne dig
at Intet skilte dig fra mig!

Naar hver en Ting mig synes mørk,
Og jeg gaar ind i Dødens Ørk,
O Herre, vær da selv mit Lys
Og gjennem Døden Veien viis!

Naar Hiertet slaaer det sidste Slag,
Min Siel i dine Hænder tag!
Den er jo selv din Eiendom,
Forund den da hos dig et Rum.

Naar jeg forlader Huus og Hiem,
O Fader, vær da du hos dem
Som savnende begræde mig,
Den savner ei som haver dig.

Giensamlede vi blive skal
Paa bedre Sted, i større Tal,
Hvor Øiet ei af Taare veed,
Hvor du har lyst en evig Fred.

Claus Frimann.

Det som Gud har gjort.

Han fortalde det eine etter det andre
av det som Gud hadde gjort.

Ag. 21, 19.

Frå den lange reisa kjem Paulus attende til moderkyrkja i Jerusalem. Han helsar på brørne. Og so fortel han — ja, det er nett-
upp det store — ikkje kva han hadde gjort,
men kva Gud hadde gjort.

Dette er den sterke tone som går gjennom heile Bibelen: Den talar um Guds store gjerningar. Det er merkeleg og eit teikn på kor blindt det naturlege menneskje er, at alle dei som kritiserar Guds ord, alltid fester seg ved kor skrøpeleg dei bibelske menneskje er, og ikkje skynar kva det for desse menneskje gjeld um: Guds store gjerningar.

Paulus talar ikkje um sine gjerningar, men um Guds gjerningar millom heidningane. Det låg jo so nær å gjeva si fråsegn soleis, at hans eigen iver og hans eigen dugleik kom i det rette ljøs. Paulus gjer ikkje det. Kyrkja har å gjeva Gud æra midt i ei opprørsk verd. Og hans forteljing skal hjelpe til at kyrkja som Jesus har kjøpt til sin eige dom, skal lova og prisa Herren. — »Han må veksa, eg må minka.« Det er ein skrøpeleg kyrkjelyd dersom ikkje alt går ut på å lova Gud; der er mykje av slik vesaldom imillom oss.

Denne Paulus's melding er ei stor trøyst for oss ogso idag. Vi har jo ikkje ein Gud som er vorten trøytt av å gjera sine under millom menneskjeborna. Han vert ikkje trøytt og veik. Vi, ja vi vert trøytt og veike, og hadde vi berre oss sjølve å lita på, var vi snart ferdige. Men vår Herre Jesu Kristi fader, han som Paulus talar um, gjer sine gjerningar hjå oss den dag idag.

Det som Paulus fortalde var og eit spørsmål til dei kristne i Jerusalem. Vi høyrer ikkje mykje um kyrkjelyden der seinare. Og då han fortalde, har dei kanskje set på kvarandre og spurt: »Slike Guds gjerningar, hender dei og her hjå oss? Og um ikkje — er det vi som har skulda, vår ulydnad, vår utruskap, vår vantru? Soleis skulde vi og spyrja.

Paulus hadde upplevt mykje av motstand.

av vonbrot, av strid og trengsler. Det vilde ikkje ha vore underleg, um han hadde gjeve ei melding full av sukking og klage. Istaden fortel han um Guds store gjerningar. Ja slike augo skulde vi ha, som ser på det vonde som smått og på det guddomlege som stort. Då vilde våre hjarto gleda seg over Herrens storverk.

Frå tysk.

Bønn.

Trofaste Fader, lær oss rett å forstå Kristi korseshemmelighet, så vi bærer all lidelse i stille tålmod, alltid i tro ser hen til dig, trøster oss med at vår trengsel kun er en overgang og skal føre oss frem til en evig, utsigelig herlighet. La bare vår sjel bli frelst, så har vi nok. Amen.

Vår bibellesning. I.

Hvis vi skal ha virkelig nytte av å lese i Bibelen, må vi først og fremst huske på en ting: Vi må lese den regelmessig. Den er ikke som en fortellingsbok som vi leser én gang og så legger bort. Den er heller ikke som et leksikon som vi har stående på bokhyllen for å kunne slå op i det av og til. Bibelen er en veileder til daglig kristenliv; den skal være vår ledsager fra dag til dag; vi skal lese den opigjen og opigjen, så vi lærer meget av den utenad. Det er den eneste måte til virkelig å finne frem til Bibelens skatter. De ligger ikke på overflaten så hvemsomhelst kan finne dem med en gang; de er skjulte skatter, og derfor må vi arbeide og grave dypt for å til egne oss dem. Regelmessig, hver eneste dag, å lese nogen få vers vil gi oss mere, enn å lese lange stykker en gang imellem. Det er ved regelmessig lesning, at Bibelens tanker trenger inn i vår sjel og blir en del av oss selv, og den måte som vi tenker på. Således var det jomfru Maria kjente sin Bibel så at hun i sin lovsang brukte de samme uttrykk som Hanna i det Gamle Testamente. Således kunde Jesus Bibelen, så han hver gang svarte fristeren med et skriftord, og da han hang på korset var det ord fra Salmenes bok som han 2 gange uttrykte sine følelser med.

Det er til stort åndelig tap for oss dersom vi forsømmer den regelmessige private lesning av Bibelen. Ingen andre kristelige

bøker kan erstatte den. Det første som trenges om vi med nytte skal lese i Guds ord, er regelmessighet.

Gudstjenesten.

Det tredje bud: »Kom ihu at du helligholder hviledagen,« har den skjebne at menneskene pleier å akte det som en ringere sak åpenbart å overtredde dette enn de andre bud. Og dog er det vel få ting som klarere bærer vidnesbyrd om hjertets bortvendthet fra Herren enn dette at et menneske enn ikke føler det som synd å holde sig borte fra Guds hus og Guds ord. Vi tenker ikke her på de forskjellige opfattelser av sabbat og søndag eller på spørsmålet om hvad der er tillatt å gjøre om søndagen. Nei, vi tenker kun på det hvorom dog alle må være enige, at budet fordrer at vi ikke skal la hviledagen gå hen uten å bruke den til vår oppbyggelse i Herren. Er der så ikke dem iblandt oss som mener ingenlunde å være grove syndere, om de både søndag og hverdag forsømmer Guds ord; og navnlig om søndagen som tiest lar kirkeklokkene forgjeves kalle sig til Guds hus, eller — om det var for meget å forlange at de skulde umake sig dit — endog blott til en andakt i hjemmet? Og dog, hvad er det alle disse Guds ords foraktere gjør? Sier de ikke likefrem til Herren: »Du søker oss, men vi nekter å la oss finne av dig; vi trenger ikke at du taler til oss; vi behøver hverken din formaning eller trøst; vi kan meget vel både gjøre vår gjerning og lide vår lidelse uten din hjelp; du tok ganske feil av vårt behov, da du mente vi trengte nogen ukens dag til å samle oss i dig fra verdenslivets adspredelse.«

Men bryr du dig ikke om Herrens kall til å hvile ut fra verdenslivets adspredelser i hans kirke på jorden, hvorledes skulde du da kjenne trang til å være hjemme hos ham i himmelen? Er det ikke kjært for dig å være hjemme hos Herren en dag, hvorledes skulde det da være dig kjært å være hos ham en evighet? Skjønn det dog at hvis du uten sky nekter å komme hviledagen ihu, er alene det vidnesbyrd nok om at du aldri har søkt Herren, selv om du mente at intet annet bud dømte dig.

Biskop H e u c h.

Et vidnesbyrd.

Den 5. april blev der i Aukra kirke holdt gudstjeneste til minne om dem som omkom ved dampskibet »Rokta«s forlis på Galde-skjærene. Tilstede var de av besetningen som blev berget, blandt dem styrmann Klyve. Han talte i kordøren og sa bl. a.: Jeg er en av de få som i den 11. time blev reddet. Jeg vil ikke fortelle så meget fra selve forliset. Jeg har inntrykk av at forsamlingen her ikke bare har møtt op for å ære de døde, men også for å ære den store Konge og Mester som har frelst oss. Da skibet grunnstøtte på den farlige plass, var vi straks klar over at der ikke var store chancer for å bli reddet. Det eneste vi kunde gjøre var så snart som mulig å søke dekning i bestikkugar og ganger for ikke å bli skyllet overbord av de veldige brottsjøer som stadig brøt over vraket. Det eneste håp om redning var i barnlig tro å henvende sig til den store Mester om hjelp, og vi enedes om å gå til bønn. Kaptein Eide knelte og bad om frelse for oss alle. Vi fortsatte så andakten med å syng: »Lover den Herre«.

Jeg føler mig sikker på at våre døde kamerater er gått hjem til sin store Herre og Mester og allerede har mottatt sin krone. Det gleder mig i sorgen å ha erfart at alle sammen var fast i troen på sin Gud. Jeg vil få lov til å takke alle dem som har bedt for oss og husket på oss i den farlige situasjon. Den veldige kraft i bønnen kan utrette ting som for menneskelig forstand er vanskelig å fatte. Det har vi et kraftig bevis for i denne underfulle redning. Det er vanskelig å forklare den farlige stilling vi var i, men vi hadde vår sak oppgjort og var fortrolig med å avslutte livet. Vi satte vårt håp til Gud. Han har vel en mening med at han førte oss tilbake til livet. Og alle vi som har været med i dette forliset har følt oss i kontakt med den store mester. Det er mitt håp at denne underfulle redning vil føre til at andre også vil forstå det virkelig verdifulle i livet. »Rokta«s redning har lite å bety i sammenligning med sjelenes redning.

†

Våre døde.

3. mars: Mons Olsson Vik; ug. gbr.-son; f. 1898; tuberkulose.
 16. mars: Peder Rasmusson Bøen; g. kårman; f. på Gimmiestad i Gloppen 1868; kreft.
 16. mars: Marta Kristensdr. Liland; gbr.-enkje; f. i Lien 1863; hjerneslag.
 19. mars: Ole Antonsson Åse, g. gbr.; f. 1900; hjerneblødning.

Ingen att frå dödsriket vender.

Job. 7, 9.

Notisar.

Ektevigde: 29. mars i Ålfot: Ole Rasmusson Myklebust og Berte Steffensdr. Myklebust. — 2. april i Davik: Hans Pedersson Isane og Ragna Jakobsdr. Hopland.

Gudstenester:

17. mai: Totland.
 5. sund. etter påske, 22. mai: Ålfot.
 Kristi himmelferdsd., 26. mai: Totland.
 6. sund. etter påske, 29. mai: Davik.
 1. pinsedag, 5. juni: Davik.
 2. pinsedag, 6. juni: Rugsund.
 Treeinings sund., 12. juni: Ålfot.
 1. sund. etter treein., 19. juni: Totland.

Norske namn for norske born!

Bård, Berg, Berge, Bergsvein, Bergtor, Berulv, Bjørgulv, Bjørn, Bjørnulv, Bodvar, Borgar, Brand, Botolv, Brynjulv, Bjarne, Bergfinn. — Borghild, Bothild, Borgny, Brynhild, Bjørg, Bjørnhild, Bergljot, Bergny, Borgfrid.

Dag, Dagfinn, Dagmund, Dreng. — Dagny, Dagmøy, Dagrunn, Dagveig, Daghild, Dagfrid, Dagunn.

For 100 år sidan. Døde: 22. mai 1838 Anders Simonsen Thorem, gårdmann, 54 år. — 1. mai Augustinus Christensen Rugsund, gårdmann, 57 år. 1. mai Ole Abelsen Totland, husmann, 31 år, druknet.

Nordfjord prostinemd hadde sitt fyrste møte i Måløy 31. mars. — Til formann vart vald prost Slaattelid, til næstformann sokneprest Kvåle, til kasserar klokkar Langve. Det vart vedteke å få tilsett ein prostihjelpereprest for Nordfjord. Løna skal vera 135 kr. for månaden, frie reiser og fritt opphald.

Døypte: 20. mars: Møyfrid Petra, f. 25. jan. av f. Sigurd Tuesson Vingen, Nore, og k. Magda Pedersdr. (f. Tømmerstøl). — 3. april, Bergljot Inger, f. 23. des. av f. Egil Olsson Stensaker, Haus, og k. Hjørdis Jakobsdr. (f. Haus). — 14. april Mons Kristian, f. 10. febr. av f. Olav Monsson Kroken, Mjånes, og k. Elisa Andersdr. (f. Mjånes). — S. d. Ester Andrea, f. 17. mars av f. Eilert Antonsson Liset og k. Anna Samuelsdr. (f. Nordbø). — S. d. Solfrid Rannfrid, f. 10. febr. av f. Sigvald Johansson

Fredheim, Furenes, og k. Karolina Rasmusdr. (f. Ommedal). — S. d. Kåre Sveinung, f. 31. jan. av f. Malvin Nilsson Nyborg og k. Svanhild Antonsdr. (f. Berle). — S. d. Kjellfrid Sigrunn, f. 1. des. av f. Samson Nilsson Nyborg og k. Pernille Samsonsdr. (f. Senneset). — S. d. Solfred Anders, f. 27. febr. av f. Marius Nilsson Nyborg og k. Amanda Gudmundsdr. (f. Steinset). — S. d. Magnor, f. 30. des. av f. Eilert Olsson Oldeide og k. Konstanse Eliasdr. (f. Svoren). — S. d. Kjell Atle og Aud Gerd, f. 26. okt. av f. Karl Pedersson Nygård og k. Ida Tuesdr. (f. Vingen). — S. d. Karl Ragnar, f. 22. febr. av f. Lars Knutsson Solibakke og k. Karolina Martinusdr. (f. Kolset).

Ofringar: Rugsund 14. april til heidningmisjonen 76 kr. — Totland s. d. til heidningmisjonen kr. 32.45. — Alfot 18. april til heidningmisjonen kr. 28.44.

Basarar: 9. april Maurstad og Rimstad forening for sjømannsmisjonen kr. 207.55 + bøssepengar 117.11, tils. 324.66. — 12. mars på Bryggja til Finnemisjonen 204 kr. — Levdal 12. mars til sjømannsmisjonen 93.16. — Kjølsdal 25. mars til Kjølsdal kapell 525 kr. — Alfot 25. mars til indremisjonen 83. — Endal 2. mars til sjømannsmisjonen 80.50. — 26. sept. i Hamnen til sjømannsmisjonen 105.46 + 10 kr. flaggpenngar.

Retting: Ved basar i Maurstad 13. jan. for redningssaka kom inn kr. 337.90, ikkje 137.90 som oppgjeve i nr. 90.

Kvittering for kontingent. Lærarinne Marta Rimstad, Rakel Bakkelid, Anna Solheim, Anders H. Endal 3 kr. — Elisa Hunskår, Oline Isene, Albert Solibakke, Jørgine Bugjerde, Kristofer Sundal, Kristine Pettersen (U.S.A.) 2 kr. — Søster Oline Vingelven, furer O. Davik, Gustav Myklebust, Botolf Berge 5 kr. — Peder K. Midthjell, Andreas Indredavik, Paul Midtbø, Peder A. Åse, John Muri 2.50. — Anders Bjørkelo 4. — Alfred Haugland 10 kr. — Tils. kr. 70.50.

Sogneprest Magelssen.

(Forts.).

Far hadde en bror, Erik Magelssen, født 1816. Han kom sommeren 1829 til Daviken hvor far leste med ham og konfirmerte ham den 10. oktober 1830. Denne ungdommelige onkel var naturligvis både til glede, hygge og nytte på prestegården; men far var slem til å holde moro med ham og harselere ham for hans forskjellige guttetreker, ikke minst for hans mere eller mindre mislykkede forsøk på å drive jakt og fiskeri. Han skrev også en vise om »onkel Erik« og innøvet den i hemmelighet. Så en dag blev visen sunget til stor forargelse for onkel. Her er den:

En liden onkel vi hos os har,
Hel snurrig er denne karl at skue,
Som tramper om udi prestens stue
Med fødder just som et stolpepar.

Syv buxer hadde han med sig hid,
Men alle ere de farne heden.
Den sidste gik nok, jeg tror, forleden,
Nu gaar han om, viser r---- hvid.

Af støvler hadde han og en skat.
Nu er de alle foruden saaler,
Og overlædret vaadt ei taaler,
Men lige kjækt vandres dag og nat.

En fisker er han just paa sin hals —
Foruden snøre og uden angler.
Han tidt og ofte fra søen rangler —
Hos presten ved han sligt er tilfals.

Af snarer har han saavist et hundred;
Den mængde har vi saa tidt beundret.
Men aldrig ser vi dog troster her;
For mor det volder og mindst besvær.

Forleden skulde han skyde ræv.
Men hvordan gik det? Han fik ei pelsen,
Fordi han blev noget klein av helsen —
Var ræd for fjøset, da nat det blev.

Forresten er han jævnt glad og fro,
For intet sørger, men æder dygtig,
Og dag for dag bliver mere kløgtig.
Gjør intet nyttig, men — galt for to.

1. april var alltid en farlig dag både på prestegården og på Frimannslund. Da gjaldt det å være årvåken for ikke å bli narret april; ti far var litt av en skøier, og madame Frimann var som før omtalt en stor spetakkelmakerske. Far hadde fått fatt i et knippe fersk fisk og sier til onkel Erik: »Du må springe ut til Frimannslund med denne fisken; jeg vil så gjerne gi dem et godt middagsmåltid idag.« Ja, det syntes onkel var et interessant erend og var straks parat. Men da far vilde legge fisken ned i et spann »for at den ikke skulde bli tilstøvet eller solstekt underveis,« som han sa, da blev onkel betenkelig. »Å, du vil bare prøve å gjøre mig til aprilnarr du.« »Du kan jo selv se på at jeg legger fisken ned i spannet, og så skal vi legge lokket på og forsegle det.« Ja, det syntes onkel måtte være betryggende nok. Så blev fisken lagt ned i spannet, lokket lagt på og en hyssing knyttet over. Forseglingen skulde så foregå inne på kontoret, og de gikk begge med spannet dit.

(Forts.)